

ПЪРВИЯТ КОНЦЕРТ

По традиция първият концерт на фестивала бе посветен на родното симфонично творчество. Получиха първата си реализация две нови български произведения.

Тържественият концерт под диригентството на Илия Темков започна с „Вариации върху една тема на Добри Христов“ от нар. артист Марин Големинов. Талантливото произведение години наред не слиза от концертните програми на българските симфонични оркестри. То се ползува с голяма любов и уважение сред изпълнителите и

публика, заради мелодичността, подкупващата свежест и ярко изразения национален колорит. Диригент и оркестър вдъхновено и много поетично разкриха богатия духовен мир на композитора, ярко проявен в тази творба.

Поетичен разказ. Така бихме могли да наречем новата творба на нар. артист Любомир Пипков. Симфония-концертанте за виолончело и оркестър е замислена преди девет години и е посветена на прославения съветски виолончелист Ростропович, от когото бе изпълнена за първи път през 1963 г. в Москва. Тя представлява голямо тричастно произведение, в което солиращият инструмент и оркестърът са майсторски съчетани. Първата част е лирико-епична фантазия в определена сонатна форма, в която първата и втората теми, без да са много контрастни по темпо и характер, ярко изразяват поетичния миоглед на автора, типичната за

композитора романтика. Емоционално поетичният разказ увлича с живата си драматургична разработка на темите. Тук няма самоцелна виртуозност на солиращия инструмент. Богатата оркестрова нюансировка стига до слушателите в смирен екстаз. Втората част е органически изляно скерцо. Тук има много подвижна мисъл и закачливост. Може би по-прозрачна илюстрация би облекчила звуковото напрежение у солиста. В третата част Пипков ни поднася тема с вариации, изградени върху старинен хорал. Широки драматични кантилени, блестящи виртуозни места и оригинални хрумвания — ето най-характерното във финала на творбата.

С голямо задоволство трябва да отбележим участието на виолончелиста Здравко Йорданов. Той наистина е прекрасен инструменталист, притежаващ безупречна техника и завидно чувство за мярка и стил. И над

всичко блести благородството на тона му, качество, присъщо само на големите артисти. Ние бихме желали той да бъде почет гост на русенци.

Творческата дружба на засл. артист Александър Райчев с русенските музикални институти дава богати плодове. На тази дружба е посветена и неговата Симфония № 3, наречена сполучливо „Устреми“. Симфонията спада към монументалните форми. При нея сонатната форма е сонатен цикъл, състоящ се от четири музикални градации — устреми. Тематичният материал се излага в първите два устрема. Първата тема е ясно очертан ритмичен профил. Състои се от пет еднакви по височина тона, които съпътствуват цялото развитие на произведението, явяват се като негов лайтмотив. Втората тема има подчертан песенен характер, тя влиза в ярък контраст с първата. Третият устрем е скерцо в три дяла. Тук

всъщност е и разработката. Тематичният материал, въпреки своята самостоятелност, търпи интензивна и бурна разработка. Четвъртата част е реприз и заключение на произведението. Тя представлява апотеоз и обобщение на всички идеи, залегнали в творбата. Александър Райчев борави майсторски с модерните изразни средства и е създал творба, която със своя пречистен стил и идейност ще заеме място сред най-добрите произведения на нашата музикална култура.

И накрая за тези, които изпълниха творбите. Към тях — нашата дълбока благодарност за силната им любов към националната ни музика, за упорития им труд, за вдъхновение то и за високото им професионално майсторство.

Ние не се съмняваме в големите успехи на следващите интересни концертни прояви.

А. Николов